

L'Esport i jo

Ernest Macià

Va ser un dimarts a la tarda, havent dinat, quan la mare va interposar-se entre la *tele* i jo, i va sortir-me amb aquesta:

-Què et semblaria si t'apuntéssim a futbol?

Diria que va semblar-me bé i que, des d'aquell instant, va activar-se dins meu la maquinària dels somnis que tots portem de sèrie, i que ens acosta gratuïtament a les utopies. Fins llavors, mai m'havia plantejat fer el salt del menjador de casa, on les cadires i les portes mal ajustades eren el gran rival a batre, fins al camp de futbol, on hi trobaria nens de carn i òssos, i els seus pares. Què n'esperava d'aquella primera aventura ara que la cosa començava a prendre un cert caire de realitat? Doncs n'esperava allò que era raonable que n'esperés qualsevol nen de vuit anys: tot.

La meva terra promesa, la que cada dissabte al matí embrutava les meves botes, era la del Gimnàstic Park, la mateixa que havia esgrogueït els mitjons d'en Pep Guardiola abans de marxar a l'infantil del Barça. Per què jo no podia seguir les seves passes, si encara les veia marcades sobre la sorra? Si en Guardiola havia assolit la fama amb un físic neulit, la meva carrosseria, més potent que la de qualsevol nen de la meva generació, em feia partir amb un avantatge natural que no podia passar-se per alt. Ben aviat, a base de cops de peu col·locats i poderosos, la meva cama dreta va adquirir un perfil propi, i gràcies als cops de cul aconseguia fer prevaldre la meva llei per sobre de la dels altres. A més, m'assistia una tècnica depuradíssima gràcies a les hores invertides a fons perdut en el control i xut de les pilotetes de paper precintades amb *celo*, que atapeïen els racons de casa. No és d'estranyar, per tant, que cada cop que m'arribava una bimba en condicions, posés la directa cap a l'àrea rival, descartant turmells i cames amb una facilitat d'adult. Com més grossa s'anava fent la porteria, més creixia la meva urgència i més incontrolable es tornava la meva fixació per passar a la posteritat. Llavors, en el moment oportú, engegava una canonada, i un àngel guiava la pilota fins a la xarxa,

lluny de l'abast del porter. Quantes vegades havia sentit aquesta cremor a la punta dels dits, i quants gols em quedaven encara per celebrar, sobretot ara que havia descobert allò que em feia sentir magnànim.

Tres anys més tard, quan els peus encara m'acompanyaven però continuaven sense tocar a terra, els pares van dur-me per primer cop al Camp Nou. En Guardiola debutava al primer equip, però per increïble que pugui semblar, el record més viu d'aquell dia és el del verd elèctric de la gespa, que va abduir-me dins l'ordre artificial d'aquella enorme obra d'art. De cop, els jugadors que tant admirava, s'havien convertit en petites recreacions de porcellana, pulcrament col·locades sobre una gran llenca de molsa. Sota els immensíssims marcadors, les grades queien verticals damunt les porteries i les banquetes, i els flaixos de milers càmeres fotogràfiques semblaven les arestes d'un diamant. A les set en punt va començar el partit, i amb ell, el vaivé huracanat de noranta-mil veus que trencaven contra la tribuna i els gols, com onades gegants. A l'ambient hi surava certa olor de perill i aquell gran transatlàntic on viatjàvem tots, es balancejava amb tanta força que feia l'efecte que, en qualsevol moment, més d'un de nosaltres acabaria saltant de la coberta. Allà vaig descobrir que la por pot arribar a ser bonica, i que la felicitat d'un gol és insuperable. I posats a descobrir-hi coses, en un regat del "10", l'ésser fabulós de faccions exòtiques d'aquell Barça, vaig entreveure-hi el talent que jo mai arribaria a tenir. No crec que visqui prou temps per oblidar-ho, perquè va ser en aquella fracció de segon quan vaig començar a traçar el pla B de la meua vida. Vaig desviar la mirada cap a les cabines de ràdio, buscant a Puyal, i vaig preguntar-me si el periodisme esportiu no seria una sortida digna per un cor arrítmic com el meu. Per prudència, perquè em coneixia, vaig intentar guardar el secret i no explicar-me'l a mi mateix durant el màxim de temps possible. Almenys, fins que la tossuderia de voler convertir-me allò que no podia, quedés sotmesa fatalment a la llei de les coses.